

[Baunsgaard.]

kan siges om det, som jeg beskæftigede mig med, nemlig den stadig gærende uro omkring Tysklands krav om under én eller anden form at få del i atombevæbningen. Der kan ikke hos nogen, der vil interessere sig for disse problemer, være plads for nogen som helst tvivl om, at også den omstændighed, at vi i vesten ustandselig tillader en gærende uro omkring det tyske atombevæbningsproblem, også er med til at fastlåse en i sig selv uholdbar stillingtagen i Europapolitikken. Derfor synes jeg, det ærede medlem i højere grad skulle interessere sig for sammenhængen imellem disse to problemer. Vi kommer jo aldrig ud af stedet, hvis vi alle har den indstilling, at det er modparten, der skal begynde. Vi kan tro på, at vi kan blive ved med at føre den skyttegravskrig, at vi siger til russerne: hvis I trækker jeres tropper tilbage, så er vi villige til måske at drøfte det andet problem, og russerne kan svare os: hvis I holder op med at snakke om Tysklands atomproblem, kan vi måske tænkes at ændre lidt på vore styrker i Tyskland. Jeg tror, man skal gøre sig klart, at udgangspunktet for overhovedet at få nogen bevægelse i Europapolitikken på dette område er, at man går til forhandling med det bestemte formål, at nu må disse problemer drøftes i sammenhæng. Jeg tror simpelt hen ikke, der er nogen vej udenom.

Det ærede medlem hr. Erik Kragh sagde noget, som gjorde mig lidt betænkelig. Det ærede medlem sagde til mig, at der var ikke så megen grund til at interessere sig for alt det med uroen i NATO, idet det ærede medlem fremhævede, at militært er NATO godt kørende, det er kun politisk, der er problemer med Frankrig. Når jeg siger, det gør mig betænkelig, er det af følgende grunde: hvis man igen ser tilbage i historien, er det så ikke gang på gang muligt at hente eksempler på, at verden er kommet i brand, fordi man ikke har haft forståelse for sammenhængen imellem de militære og de politiske problemer? Det er vel i det hele taget det allerfarligste, hvis vi tror, det er muligt overhovedet at adskille vor vurdering af de militære problemer og vore politiske vurderinger. Selvfølgelig kan det ikke lade sig gøre, og selvfølgelig må udgangspunktet altid blive: hvordan er de politiske problemer? Og da der er uro, i

allerhøjeste grad politisk uro, omkring Frankrigs medlemskab i NATO, må det spille ind i vor vurdering af den forsvarsmæssige fordel, der er for vesten ved at køre videre med NATO, som det er. Og jeg gentager: vi har ikke fra det radikale venstres side rejst krav om udmeldelse af NATO. Det eneste, vi har gjort, er at appellere til alle folketingets partier om dog at gå ind i en drøftelse af de problemer, der rejser sig på grund af den konstaterede udvikling og den faktisk eksisterende politiske uro inden for NATO.

Det ærede medlem hr. Erik Kragh sagde til mig, at der var nok ikke så megen realisme i tanken om det nordiske forsvarsforbund. Det ved jeg heller ikke om der er. Det kan godt være, at det ærede medlem får ret: at der ikke er ret meget realisme i det; men én ting må jeg simpelt hen erkende at jeg ikke forstod i det ærede medlems argumentation. Det ærede medlem sagde: hvad skulle der være af holdbart i et nordisk forsvarsforbund? Det ville da være aldeles urealistisk, siger det ærede medlem, at tro på, at Danmark skulle gå med i en krig, fordi Nordnorge blev angrebet. Det kan jeg simpelt hen ikke forstå. Hvor er hele det ærede medlems begrundelse for medlemskabet af NATO da henne? Hvor er begrundelsen henne for NATOs eksistens, hvis vi ikke skulle være villige til at gå i krig, hvis der sker et angreb på Nordnorge? Jeg forstår det simpelt hen ikke. Er det ikke hele begrundelsen for NATO? (Poul Møller: Vi har jo amerikanerne i NATO!). Og hvorfor skulle den dog ændre sig? Hvorfor skulle den dog ændre sig, fordi det blev et nordisk forsvarsforbund? Nu afbryder det ærede medlem hr. Poul Møller mig og siger: ja men vi har dog amerikanerne i NATO! Er det ikke altid det, man har bebrejdet det radikale venstre, at vi ville krybe i ly og frigøre os for et ansvar bag amerikanerne? (Poul Møller: Det er da rart, hvis vi skal forsvare Nordnorge!). Hvad er det nu, man gør? Nej, pas nu alligevel på! Det er en problematik, man alligevel skal tænke igennem. Jeg tror, man skal passe meget på ikke at være så ivrig for at finde argumenter for overhovedet at gå ind i en drøftelse, at man kommer til også at undergrave argumenterne for det, man selv gerne vil have.